

BLAKE PIERCE

JEŠTĚ
NEŽ
MUSÍ

ZÁHADY MACKENZIE WHITE—KNIHA 5

Blake Pierce

Ještě než musí

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=51923042

Ještě než musí:

ISBN 9781094303963

Аннотация

Blake Pierce, autor bestsellerového románu NAVŽDY PRYČ (více než 900 pětihvězdičkových hodnocení), přináší knihu č. 5 ve vzrušující sérii Záhady Mackenzie White.

V JEŠTĚ NEŽ MUSÍ (Záhady Mackenzie White – Kniha 5), je speciální agentka FBI Mackenzie Whiteová povolána k řešení případu, s jakým se ještě nikdy předtím nesetkala: oběť není muž nebo žena, nýbrž rovnou pár.

Jenom za poslední měsíc je to již třetí pár, jenž byl nalezen ve svém domově bez známek života. Mackenzie se ve jménu FBI snaží dopátrat, kdo by mohl mít zájem na úmrtích šťastně sezdaných párů, a dostává se přitom do poněkud zneklidňujícího prostředí podsvětí. Rychle se musí naučit, že za bíle natřenými ploty hezkých předměstských domků není všechno vždy takové, jak se to jeví – a že i ty nejspokojenější domovy mají svá temná zákoutí. Její pátrání se vyostřuje a přerůstá ve smrtelně nebezpečnou hru na kočku a na myš. Mackenzie, jež stále ještě nedokázala přijít na kloub vraždě vlastního otce, si uvědomuje, že tentokrát zabředla možná až příliš hluboko – a že vrah, kterého hledá, by mohl být jedním z těch nejhorší: zcela

zdravý a normální člověk. Temný psychologický thriller JEŠTĚ NEŽ MUSÍ je knihou č. 5 ve vzrušující nové sérii – s oblíbenou novou hrdinkou – která vás donutí obracet stránky dlouho do noci.

Kniha 6 v sérii Záhady Mackenzie White bude rovněž brzy k dispozici. Další dostupná kniha od Blakea Pierce je NAVŽDY PRYČ (Záhady Riley Paige – Kniha 1), bestseller s více než 900 pětihvězdičkovými hodnoceními – a navíc zcela zdarma!

Содержание

Prolog	9
Kapitola jedna	13
Kapitola dva	19
Kapitola tři	27
Kapitola čtyři	33
Kapitola pět	38
Kapitola šest	46
Kapitola sedm	53
Конец ознакомительного фрагмента.	62

Blake pierce

Ještě než musí

Copyright © 2017 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. Mimo povolení U.S. Copyright Act of 1976, žádná část této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakékoliv formy nebo jakýmkoliv způsobem, nebo uložena v databázi či úschovném systému, bez předchozího povolení od autora. Tato e-kniha je licencována pouze pro vaše osobní použití. Nesmí být přeprodána nebo darována dalším lidem. Pokud ji chcete sdílet s další osobou, zakupte prosím další licenci pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu a nezakoupili jste ji, nebo nebyla zakoupena pro vás, vraťte ji, prosím, a pořiďte si vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete náročnou práci autora. Obsah této knihy je fikce. Jména, postavy, firmy, organizace, místa, události a incidenty jsou dílem autorovy představivosti nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať už živými nebo mrtvými, je pouze náhodná. Obrázek na přebalu knihy je Copyright Kichigin, použitý pod licencí z Shutterstock.com.

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem mysteriózní série bestsellerů RILEY PAGE, v níž dosud vyšlo patnáct knih (a vycházejí další).

Blake Pierce je rovněž autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která sestává z devíti knih (a vycházejí další); mysteriózní série AVERY BLACK, jež se skládá ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE o pěti knihách; mysteriózní série STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ, v níž zatím vyšly tři knihy (a vycházejí další); mysteriózní série KATE WISE, ve které byly dosud publikovány dvě knihy (a vycházejí další); psychologických mysteriózních thrillerů CHLOE FINE, které zatím vyšly tři (a vycházejí další); a série psychologických thrillerů JESSIE HUNT, sestávající ze tří knih (a vycházejí další).

Jako zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů od Vás Blake moc rád uslyší, neváhejte proto, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

KNIHY OD BLAKA PIERCE

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ JESSIE HUNT

DOKONALÁ MANŽELKA (kniha č. 1)

DOKONALÝ BLOK (kniha č. 2)

DOKONALÝ DŮM (kniha č. 3)

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ CHLOE FINE

STÍNY MINULOSTI (kniha č. 1)

MYSTERIÓZNÍ SÉRIE KATE WISE

KDYBY TO VĚDĚLA (kniha č.1)

KDYBY TO VIDĚLA (kniha č.2)

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

VÁBENÍ (kniha č. 3)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)

CHLADNÁ (kniha č. 8)

SLEDOVANÁ (kniha č. 9)

ZTRACENÁ (kniha č. 10)

POHŘBENÁ (kniha č. 11)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATŘÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ MUSÍ (kniha č. 5)

JEŠTĚ NEŽ POCÍTÍ (kniha č. 6)

Prolog

Joey Nestler věděl, že z něj jednoho dne bude skvělý polda. Jeho táta byl polda, stejně jako jeho dědeček. Joeyho dědeček byl dokonce roku 1968 postřelen do hrudníku a musel odejít do předčasného důchodu. Být policistou měl Joey v krvi, a přestože měl teprve dvacet osm let a dostával samé mizerné úkoly, věděl, že se jednoho dne dostane až na vrchol.

Dnes to ale nebude. Přidělili mu další z těch stupidních sledovaček – prostě podřadnou práci. Věděl také, že nejmíň dalších šest měsíců bude dostávat takovéto na hovno úkoly. Byl s tím ale smířený. Ježdění po Miami v policejním autě během pozdního jara bylo víceméně za odměnu. Počasí bylo stále hezčí a dámy začínaly nosit krátké šortky a plavky, což mohl mnohem snadněji sledovat a užívat si při plnění podřadných úkolů.

K vyhledávání krásek v ulicích se vrátí, hned jak dokončí nejčerstvější úkol. Zaparkoval před nóbl městskými domy, v bloku okázale orámovaném dobře udržovanými palmami. Příliš s vystupováním z auta nespěchal, očekával, že bude opět svědkem jedné z mnoha domácích hádek. I tak si ale musel přiznat, že v něm detaily úkolu vzbudily zvědavost.

Nějaká žena toho rána zavolala na okrsek, že její sestra nebere telefon, ani neodpovídá na emaily. Běžně by to nevzbudilo žádnou pozornost, pak ale policistům vyběhla ze systému sestřina adresa, která byla hned vedle domu, ze kterého si někdo

předchozí noc stěžoval na hluk. Podle všeho celou noc velmi hlasitě štěkal pes. Telefon nikdo nebral a na klepání na dveře s žádostí, aby už byl konečně klid, také nikdo nereagoval. Policie pak ženě zavolala zpět, aby se jí na sestru přeptala a žena jim potvrdila, že sestra samozřejmě psa má.

A teď jsem tu já, pomyslel si Joey, když šlapal schody k hlavním dveřím.

Stihl se zastavit u domácího pro klíče, což už samo o sobě dělalo tento úkol o malinko zajímavějším, než jeho běžná přidělení. Stále se ale cítil nevyužitě a poněkud hloupě, když zaklepal na dveře. S tím, co o případu věděl, se ani nedivil, že nikdo neodpovídá.

Klepal znovu a znovu a cítil, jak se mu na sluníčku pod čepicí potí vlasy.

Po dvou minutách stále žádná odpověď. Nebyl překvapený.

Vzal klíč a odemkl si dveře. Trochu je pootevřel a zakřičel dovnitř.

„Haló, tady je důstojník Nestler z policejního oddělení Miami. Vstupuji do domu a—“

Přibližující se štěkot malého psa ho přerušil. Byl to Jack Russel teriér, a i když se snažil působit na cizince ve dveřích výhružně, byl také trochu vystrašený. Jeho zadní nohy se třásly.

„Hej kámo,“ řekl Joey, když vkročil dovnitř, „kde máš mamku a tatku?“

Malý pes zakňučel. Joey pokračoval dál do domu. Udělal dva kroky do malého foyer a zamířil do obývacího pokoje, kde ucítil

příšerný puch. Podíval se dolů na psa a zamračil se.

„Nikdo tě delší dobu nevyvenčil, vid’?“

Pes svěsil hlavu, jakoby perfektně rozuměl otázce a styděl se za to, co provedl.

Joey vkročil do obývacího pokoje a pokračoval ve volání.

„Haló, hledám pana a paní Kurtzovy. Znovu opakuji, tady je důstojník Nestler z policejního oddělení Miami.“

Nedostal žádnou odpověď a byl si také jistý, že už žádnou nedostane. Procházel obývacím pokojem a viděl, že je netknutý. Pak ale vstoupil do navazující kuchyně a musel si rukou zakrýt ústa i nos. Kuchyň byla právě tím místem, ze kterého si pes udělal záchod. Loužičky moči byly všude po podlaze a před chladničkou byly dvě hromádky exkrementů.

Prázdné misky na vodu a žrádlo byly na druhé straně kuchyně. Protože bylo Nestlerovi psa líto, naplnil mu misku vodou z kohoutku u dřezu. Pes ihned začal vodu hltavě chlemtat a Nestler mezitím vyšel z kuchyně. Vyšel po schodech, které vedly z obývacího pokoje přímo nahoru.

Když vstoupil do horní chodby, pocítil Joey Nestler poprvé ve své kariéře to, čemu jeho otec říkal policejní instinkt. Ihned věděl, že tady nahoře není něco v pořádku. Tušil, že najde něco zlého, něco, co nečekal.

Cítil se poněkud hloupě, i když odjistil zbraň a procházel dál chodbou. Minul koupelnu (kde také objevil kaluž psí moči) a malou kancelář. V kanceláři byl trochu nepořádek, ale žádné známky nouze nebo jiné varovné signály.

Na konci chodby byly otevřené třetí (a poslední) dveře, odhalující hlavní ložnici.

Nestler se zastavil ve dveřích a ztuhla v něm krev.

Zíral dovnitř celých pět vteřin, než vstoupil.

Muž a žena – pravděpodobně pan a paní Kurtzovi – leželi mrtví na posteli. Věděl, že nespí, to kvůli množství krve na povlečení, stěnách a koberci.

Joey udělal dva kroky dovnitř, ale pak se zastavil. Tohle nebylo pro něj. Potřeboval zavolat posily, než bude moct jít dál. Kromě toho už viděl vše, co potřeboval z místa, kde právě stál. Pan Kurtz byl bodnut do hrudníku. Paní Kurtzová měla hrdlo proříznuté od ucha k uchu.

Nikdy v životě neviděl Joey takové množství krve. Pohled na tu scénu mu téměř způsobil závrať.

Vycouval z ložnice a už vůbec nemyslel na svého tátu a dědečka, nemyslel na to, jak skvělým poldou se jednoho dne chtěl stát.

Vystřelil ven, téměř v mrákotách se mu podařilo sejít dolů schody a musel bojovat s těžkou nevolností. Když šátral po ramenním mikrofону na své uniformě, viděl, jak Jack Russel vybíhá z domu, bylo mu to ale jedno.

Zatímco pak Nestler stál se psem před domem a přivolával posily, pes štěkal na oblohu, jakoby to mohlo nějak zvrátit ten horor, který zůstal uvnitř domu.

Kapitola jedna

Mackenzie Whiteová seděla ve své kóji a přejížděla ukazováčkem po hraně vizitky. Byla to vizitka, na kterou byla fixovaná už několik měsíců, kartička, která byla jistým způsobem spojena s její minulostí. Přesněji řečeno s vraždou jejího otce.

Vracela se k ní, kdykoliv uzavřela případ a přemýšlela o tom, kdy už si konečně dovolí vzít si volno ze zaměstnání agentky. Chtěla se vrátit do Nebraska a podívat se na případ otcovy vraždy zkušenějšíma očima, které by ale nebyly omezeny mentalitou FBI.

Práce ji poslední dobou spalovala a s každým případem, který rozlouskla, bylo vábení záhady obestírající jejího otce větší. Bylo už tak silné, že se při uzavírání případů cítila stále méně naplněná. Ten poslední byl případ dvou mužů, kteří plánovali, jak dostat kokain na jednu Baltimorskou střední školu. Případ byl vyřešen za tři dny a běžel tak hladce, že v podstatě ani nepřipomínal práci.

Od té doby, kdy přišla do Quantica, měla svůj velký podíl na významných případech a byla pravidelně povyšována ve víru akce, zákulisních jednání a úniků o vlások. Ztratila partnera, podařilo se jí naštvat prakticky každého šéfa, kterého kdy měla a udělala si své vlastní jméno.

Jedna věc jí ale chyběla – přátelství. Ano, byl tu samozřejmě

Ellington, ale mezi nimi byla jakási pokažená chemie, se kterou byla možnost založení přátelského vztahu obtížná. A navíc se jej oficiálně vzdala. Odmítl ji dvakrát – pokaždé z jiného důvodu – a ona už ze sebe nechtěla znovu dělat blbce. Úplně jí stačil pracovní vztah, který je jako vlákno držel pospolu.

Posledních pár týdnů se také seznamovala s novým partákem – nemotorným, zato horlivým nováčkem jménem Lee Harrison. Šéf mu sice přiděloval hlavně papírování, neodkladné záležitosti a výzkum, ale odváděl opravdu skvělou práci. Věděla, že ředitel McGrath dobře vidí, jak si s tou záplavou úkolů vede. A opravdu, Harrison zatím nad každým vyhrával.

Když se podívala na vizitku, nejasně na Harrisona pomyslela. Při několika příležitostech jej požádala, aby vypátral cokoli o firmě jménem Barkerovy starožitnosti. A i když našel v průběhu posledních pár měsíců mnohem více stop než kdokoli před ním, žádná z nich nevedla kýženým směrem.

Zatímco o tom přemýšlela, uslyšela měkké kroky blížící se k její kóji. Mackenzie zastrčila navštívenku pod hromadu papírů vedle svého notebooku a předstírala, že si kontroluje emaily.

„Hej, Whiteová,“ zahlaholil známý hlas.

Ten chlápek je tak dobrý, že mě slyší, jak o něm přemýšlím, pomyslela si. Otočila se i se židlí a uviděla Harrisona, jak zírá do její kóje.

„Žádá Whiteová“, řekla. „Jsem Mackenzie. Nebo Mac, pokud jsi dost odvážný.“

Hloupě se zasmál. U Harrisona bylo naprosto jasné, že ještě

nepřišel na to, jak s ní má mluvit a vůbec, jak se k ní chovat. Ona s tím ale byla spokojená. Občas přemýšlela, jestli ho k ní McGrath nepřihradil jako občasného partáka jen proto, aby si navykl, že si už nikdy nebude jistý, jak si u kolegů stojí. Pokud tomu bylo tak, byl to rozhodně geniální tah, pomyslela si.

„Dobrá tedy... Mackenzie,“ řekl. „Chtěl jsem jen, abys věděla, že právě končí výslech dealerů, které jsme ráno zatkli. Mám se zeptat, jestli od nich potřebuješ ještě nějaké informace.“

„Ne, nic,“ odpověděla.

Harrison pokýval hlavou, ale než odešel, zamračil se na ni tak, že už to začínala považovat za jistou značku pro tyhle příležitosti. „Můžu se tě něco zeptat?“ řekl.

„Samozřejmě.“

„Jsi... v pohodě? Cítíš se dobře? Vypadáš opravdu unaveně. Možná tak trochu zarudlá.“

Mohla ho lehce za takovou poznámku pošťouchnout a pořádně ho ztrapnit, ale rozhodla se, že to neudělá. Byl to dobrý agent a ona nechtěla být ten typ (sama téměř ještě nováček), který dělá potíže novému chlápkuvi. Místo toho řekla: „Jo, jsem v pohodě. Jen poslední dobou špatně spím.“

Harrison přikývl. „Chápu,“ odpověděl. „Tak... hodně štěstí s odpočinkem.“ Udělil jí ještě jedno zamračení a zmizel, pravděpodobně řešit hromadu neodkladných záležitostí, kterou na něj navalil McGrath.

Odtržena od navštívenky a bezpočtu nevyřešených záhad, které představovala, si Mackenzie dovolila nechat to už plavat.

Vrhla se na emaily a vyřídila nějaké papíry, které se jí začaly hromadit na stole. Mnoho šancí prožít tyto poněkud méně atraktivní chvíle zatím neměla, za což byla ráda.

Když uprostřed toho všeho zazvonil telefon, dychtivě po něm hrábla. Cokoliv, jen ať se dostanu od tohoto stolu.

„Tady Mackenzie Whiteová,“ řekla.

„Whiteová, tady McGrath.“

Dovolila jednomu krátkému úsměvu přeběhnout jí po tváři. I když byl pro ni McGrath hodně daleko od toho, aby si ho oblíbila, věděla, že kdykoliv zavolá nebo přijde do její kóje, je to většinou s nějakým novým úkolem.

Vypadalo to, že je to i tento případ. Mackenzie ani nedostala šanci říct ahoj, než znovu začal mluvit v jeho typickém kulometném stylu komunikace.

„Potřebuji vás ihned ve své kanceláři,“ řekl. „A vezměte s sebou Harrisona.“

A znovu neměla Mackenzie ani šanci zareagovat. Linka byla hluchá, ještě než stihla říct jediné slovo.

Nevadilo jí to. Zdálo se, že má pro ni McGrath nový případ. Možná jí to zостří mozek a poskytne poslední moment jasné mysli, než si dá pauzu a soustředí se na záležitosti spojené se starým případem jejího otce.

S bublajícím vzrušením, které ji postrkovalo kupředu, vstala od stolu a vydala se najít Lee Harrisona.

Sledování toho, jak se Harrison v McGrathově kanceláři chová, byl pro Mackenzie skvělý způsob relaxace. Když na něj McGrath začal mluvit, dívala se na něj, jak ztuhle sedí na okraji židle. Mladší agent byl zjevně nervózní a ochotný splnit jakýkoliv úkol. Mackenzie věděla, že je perfekcionista a také že má něco, co je velmi blízké fotografické paměti. Přemítala, jaká taková paměť může být – možná, že jako houba, která nasává každé slovo, které vyjde z McGrathových úst.

Připomíná mi trochu mě, pomyslela si, zatímco se soustředila i na McGratha.

„Mám tu něco právě pro vás dva,“ řekl McGrath. „Včera ráno nás kontaktovala státní policie z Miami a zapojila nás do řešení série vražd, které se tam staly. V obou případech šlo o manželské páry. Takže tu máme čtyři těla. Vraždy byly brutální s velkým množstvím krve a zatím se zdá, že mezi nimi není jasná spojitost. Brutální styl zabití, stejně jako fakt, že šlo o manželské páry, zabitě v posteli, vedlo státní policii k závěru, že se jedná o sériového vraha. Osobně si myslím, že je velmi předčasné takové závěry dělat.“

„Myslíte si, že jde pouze o shodu okolností?“ zeptala se Mackenzie.

„Myslím, že je to jedna z možností, ano,“ řekl. „Požádali nás nicméně o pomoc a já tam chci poslat vás dva. Harrisone, pro

vás to bude skvělá příležitost podívat se ven a vyzkoušet si práci v terénu. Whiteová, od vás se očekává, že na něj dohlédnete, ale nebudete mu poručníkovat. Chápete?“

„Ano, pane,“ řekla na to Mackenzie.

„Detaily a letenky vám nechám poslat během hodiny. Nemůže to zabrat víc než den nebo dva. Nějaké otázky?“

Mackenzie zavrtěla hlavou. Harrison spěšně dodal „Ne, pane“ a Mackenzie viděla, že dělá vše proto, aby udržel své vzrušení na uzdě.

Nemohla mu to mít za zlé, cítila to také.

Navzdory tomu, co si myslel McGrath, ona již tušila, že tento případ bude mít hodně daleko od běžné rutiny.

Páry.

To bylo pro ni nové.

Nemohla si pomoci, ale cítila, že tento malý „rutinní“ případ bude mnohem, mnohem horší.

Kapitola dva

I když si byla Mackenzie dobře vědoma předsudků, které panují ohledně vlády, že jí vše trvá moc dlouho, věděla také, že to obvykle neplatí pro FBI, pokud chce dostat své agenty na místo činu. Trvalo pouhých čtrnáct hodin od pozvání do McGrathovy kanceláře, do okamžiku, kdy Mackenzie parkovala auto pronajaté z půjčovny před řadou městských domů v Miami. Zaparkovala hned vedle policejního cruiseru a všimla si důstojnice, která seděla uvnitř.

Vedle Mackenzie si na sedadle pasažéra Harrison dělal poznámky k případu. Během cesty byl většinou potichu a Mackenzie velmi lákalo navázat s ním alespoň nějakou konverzaci. Nedokázala říct, jestli je Harrison nervózní nebo ustrašený, případně od obojího trochu. Než by jej ale nutila do toho, aby s ní mluvil, napadlo ji, že pro jeho rozvoj bude lepší, když sám vyleze ze své ulity – zvláště pokud McGrath plánoval, že budou pracovat spolu i v dohledné budoucnosti.

Mackenzie zabralo krátkou chvíli, než si zopakovala vše, co o případu ví. Zaklonila lehce hlavu, zavřela oči a nechala myšlenky běžet. Byla téměř posedlá detaily případů, což jí velmi ulehčovalo, aby se ponořila do vlastní mysli a vyhledávala v nich, jako by v hlavě měla jakousi mentální kartotéku.

Mrtvý pár, což samo o sobě přináší otázky. Proč oba? Proč ne jenom jeden?

Musí se tam porozhlédnout, jestli se něco nenachází třeba jen o kousek jinde, než to má být. Pokud tyto vraždy pohání žárlost, provedl je asi někdo, kdo jim nějakým způsobem záviděl jejich životy.

Žádné násilné vniknutí; Kurtzovi v klidu pustili vraha dál.

Otevřela oči a pak i dveře od auta. Na základě toho, co o případu věděla, mohla zatím pouze spekulovat. Nic ale není tak efektivní, jako být osobně na místě činu a trochu se porozhlédnout.

Harrison také vystoupil z auta a stoupl si vedle ní, do zářícího Miamského slunce. Ve vzduchu cítila vůni oceánu, slanou a s jen velmi slabými stopami ryby, což vůbec nebylo nepříjemné.

Když zavřeli dveře od auta, důstojnice sedící ve vedlejším autě vystoupila také. Mackenzie předpokládala, že to byla policistka, která dostala za úkol se s nimi setkat. Odhadla ji asi na čtyřicet, vypadala celkem hezky takovým jednoduchým způsobem, a její blond vlasy zářily v paprscích slunce.

„Agenti Whiteová a Harrison?“ zeptala se důstojnice.

„To jsme my,“ odpověděl Harrison.

Žena nabídla ruku a představila se. „Jsem důstojnice Dagnyová,“ řekla. „Cokoliv budete potřebovat, obraťte se na mne. Místo činu bylo již samozřejmě vyklizeno, mám ale celou složku s fotkami pořízenými ještě za čerstva.“

„Díky,“ řekla Mackenzie. „Pro začátek bych se ráda nejdříve podívala dovnitř.“

„Jistě,“ řekla Dagnyová, zatímco kráčela nahoru po schodech

a vytahovala klíč z kapsy. Odemkla dveře a pokynula Mackenzie a Harrisonovi, aby šli dovnitř před ní.

Mackenzie ihned ucítila bělidlo či nějaký podobný čisticí prostředek. Vzpomněla si na zprávu o případu. Byl v ní zmíněn pes, který byl v domě zavřený nejméně dva dny a několikrát byl použit jako toaletu.

„To bělidlo,“ řekl Harrison, „čistili jste tím to, co udělal pes?“

„Ano,“ řekla Dagnyová. „Museli jsme to udělat minulou noc. Zkoušeli jsme nechat vše tak, jak to bylo, ještě než vy dva dorazíte, ale ten puch byl prostě... byl nesnesitelný.“

„To by mělo být v pořádku,“ řekla Mackenzie. „Ložnice je nahoře, správně?“

Dagnyová přikývla a vedla je nahoru. „Jediná věc, která je jinak, je to, že jsme odvezli těla a odstranili z postele povlečení,“ vysvětlovala. „Prostěradlo je stále zde, leží na podlaze na plastové fólii. Museli jsme jej sundat, jinak bychom z postele nedostali těla. Krev byla... no však uvidíte sami.“

Mackenzie postřehla, že Harrison poněkud zpomalil, aby stál v bezpečí za ní. Následovala Dagnyovou ke dveřím ložnice, kde důstojnice zůstala stát a dělala vše proto, aby se nemusela podívat dovnitř.

Když už byla Mackenzie uvnitř pokoje, viděla, že nepřeháněla ani Dagnyová, ani zpráva o případu, kterou četla. Bylo tam opravdu hodně krve – mnohem víc, než kdy viděla na jednom místě činu.

A na jeden hrozný moment zase stála v pokoji v Nebrasce –

v domě, o kterém věděla, že už je teď opuštěný. Stála a dívala se na krví nasáklou postel, na které leželo tělo jejího otce.

Zvuk Harrisonových kroků pomalu se blížících za ní ji donutil vytřepat ten obraz z hlavy.

„Dobrý?“ zeptala se ho.

„Jo,“ odpověděl, i když jeho hlas zněl poněkud nejistě.

Mackenzie zaznamenala, že většina krve byla na posteli, jak ostatně předpokládala. Prostěradlo, které bylo sundáno z postele a nataženo na podlaze, bylo kdysi šedobílé. Teď bylo ale téměř pokryto zaschlou krví v odstínu kaštanové hnědi. Pomalu se přiblížila k posteli, i když si byla jistá, že už zde žádné důkazy nebudou. I kdyby tu zabiják náhodou zanechal vlas nebo cokoliv s jeho DNA, bylo by to pohřbeno v zaschlé krvi.

Prohlédla si stříkance na zdi a na koberci. Zaměřila se zvláště na koberec a zkoumala všechny skvrny, zda v některé nerozezná otisk boty.

Musí tu být nějaké stopy, pomyslela si. Zabít někoho takovým způsobem – a s takovým množstvím krve na jednom místě – musel by mít vrah nějakou i na sobě. Takže, i když tady nejsou žádné stopy, možná je nějaká zatoulaná krev někde jinde v domě, kde ji vrah mohl náhodně zanechat, když odsud utíkal.

Navíc, jak je mohl vrah oba dostat v posteli? Když zabil jednoho, druhý by se určitě vzbudil. Buď byl vrah tak rychlý, nebo scénu s těly v posteli nalíčil až po spáchání vraždy.

„To je čurbes, co?“ řekl Harrison.

„To teda jo,“ řekla Mackenzie. „Řekni mi... bez přemýšlení,

vidíš tu něco, co by mohlo být vodítkem, stopou, nebo něco, co bychom měli prozkoumat do větší hloubky?“

Zavrtěl hlavou, zíraje na postel. Souhlasně přikývla, protože věděla, že všechna ta krev hledání důkazů prakticky znemožní. Dokonce si klekla na všechny čtyři, jen aby se přesvědčila, zda něco nezůstalo pod postelí. Nenašla ale nic kromě páru pantoflí a starého alba s fotografiemi. Vytáhla album a prolistovala jej. Na prvních stránkách byly fotky ze svatby, od nevěsty kráčející uličkou ve velkém kostele, až po šťastný pár kráčející dort.

Se zamračením vrátila album tam, kde jej vzala. Vrátila se pak zpět k Dagneyové, stále stojící ve dveřích zády do ložnice. „Řekla jste, že máte záznamy s fotografiemi, správně?“

„Mám. Dejte mi vteřinku a já je všechny přinesu.“ Odpověděla rychle a s jistou naléhavostí, jasně toužící se dostat zpět do přízemí.

Když byla Dagneyová pryč, Harrison se vrátil do chodby. Ohlédl se zpět do ložnice a hluboce vydechl. „Viděla jsi někdy místo činu jako je tohle?“

„Nikdy s takovým množstvím krve,“ odpověděla. „Viděla jsem ošklivé scény, ale tahle bude v seznamu hodně nahoře... příliš mnoho krve.“

Když Mackenzie vycházela z pokoje, Harrison vypadal, že nad tím musí hodně přemýšlet. Spolu pak zamířili zpět dolů a do obývacího pokoje vešli, právě když se Dagneyová vracela hlavními dveřmi. Setkali se v místě, kde bar odděloval kuchyni od obývacího pokoje. Dagneyová položila složku na bar a

Mackenzie ji ihned otevřela. První obrázek ukazoval tu samou postel, pokrytou krví. Jen na ní ležela dvě těla – muž a žena. Kurtzovi.

Oba byli oblečení v něčem, co Mackenzie považovala za běžný spací úbor. Pan Kurtz (podle záznamů Josh) měl na sobě tričko a boxerky. Paní Kurtzová (Julie) byla oblečena v tílku s úzkými ramínky a v krátkých šortkách. Bylo zde několik variací fotografií, některé z nich byly pořízeny tak blízko k tělům, že se i Mackenzie několikrát vyděsila. Fotografie proříznutého hrdla paní Kurtzové byla obzvláště ohavná.

„Ve zprávách jsem nenašla žádnou identifikaci zbraně,“ řekla Mackenzie.

„To proto, že ještě nebyla určena. Všichni ale zatím předpokládají, že to byl nůž.“

Hodně velký nůž, to tedy, pomyslela si Mackenzie, když se jí podařilo odtrhnout zrak od těla paní Kurtzové.

Viděla, že i v okamžiku smrti se paní Kurtzová zdánlivě natahovala po svém manželovi. Její pravá ruka byla lehce přehozena přes jeho stehno. Bylo na tom něco sladkého, ale zároveň jí to trochu lámalo srdce.

„A co první pár, který byl zabit?“ zeptala se Mackenzie.

„To byli Sterlingovi,“ řekla Dagneyová, když vytahovala několik fotografií a stránek papíru z rubu složky.

Mackenzie se podívala na fotky a uviděla scénu podobnou té, kterou viděla na předchozích fotografiích a samozřejmě nahoře v pokoji. Pár ležící v posteli, všude krev. Jediný rozdíl byl v tom,

že u Sterlingových šel manžel buďto spát nahý, nebo mu oblečení sundal vrah.

Scény jsou si příliš podobné, pomyslela si Mackenzie. Skoro, jako by byly naaranžované. Porovnávala fotografie Kurtzových a Sterlingových a hledala shody.

Odvaha a čistý úmysl zabít najednou dva lidi – a takovým brutálním způsobem. Toho chláпка musí něco neuvěřitelně pohánět. Je silně motivovaný. A zjevně se nebrání extrémnímu násilí.

„Opravte mě, jestli se mýlím,“ řekla Mackenzie, „ale policie v Miami pracuje s předpokladem, že to byla rutinní nezákonná vniknutí, správně?“

„No, nejdříve tomu tak bylo,“ řekla Dagneyová. „Ale podle toho, co víme, zde nejsou žádné známky vyloupení nebo krádeže. A protože jde tento týden už o druhý zabitý pár, je čím dál méně pravděpodobné, že šlo o pouhá nedovolená vniknutí.“

„S tím souhlasím,“ řekla. „Existuje nějaké spojení mezi oběma páry?“ zeptala se Mackenzie.

„Zatím se nic neobjevilo, ale máme tým lidí, kteří na tom pracují.“

„Byly u Sterlingových nějaké známky zápasu?“

„Ne, nic.“

Mackenzie se znovu podívala dolů na fotografie a najednou objevila dvě shody. Z jedné z nich jí naskočila husí kůže.

Pohlédla letmo na fotografii Kurtzových. Viděla ruku ženy, jak mrtvě spočívá na stehně jejího manžela.

A v ten okamžik to věděla: rozhodně to byla práce sériového vraha.

Kapitola tři

Mackenzie jela za Dagneyovou, která je vedla na policejní stanici. Po cestě si všimla, že si Harrison dělá do složky poznámky, čímž byl prakticky posedlý už cestou z DC. Uprostřed psaní si udělal krátkou pauzu a tázavě se na ni zahleděl.

„Ty už máš teorii, vid’?“ zeptal se.

„Ne. Teorii nemám, ale všimla jsem si na obrázcích několika věcí, které mi přišly poněkud neobvyklé.“

„Chceš se podělit?“

„Zatím ne,“ řekla Mackenzie. „Když to udělám teď a pak znovu s policií, budu si to pak muset znovuoživit. Dej mi trochu času, abych si to trochu uspořádala.“

S ušklíbnutím se Harrison vrátil ke své práci. Nestěžoval si, když před ním něco zatajovala (což taky nedělala) a nikdy netlačil na pilu. Dělal vše proto, aby zůstal uctivý a efektivní zároveň, což oceňovala.

Cestou na okrasek začala v mezerách mezi domy, které míjeli, pokukovat po oceánu. Nikdy nebyla do moře zamilovaná tak, jako jiní lidé, ale rozuměla jeho vábení. I teď, když chytali vraha, cítila ten závan svobody, kterou moře představovalo. Ozářený dokonalým sluncem zářícím nad odpoledním Miami a zdůrazněný tyčícími se palmami byl oceán ještě krásnější.

O deset minut později vjela Mackenzie za Dagneyovou

na parkoviště velké policejní budovy. Stejně jako všechno ostatní v tomto městě i tato budova působila nespoutaným dojmem. Několik obrovských palem se tyčilo podél úzkého pásu trávy před budovou. Dojem uvolněnosti a zároveň noblesy byl zprostředkován také její jednoduchou architekturou. Bylo to velmi přívětivé místo a tento vjem si Mackenzie s Harrisonem uchovali i poté, kdy vstoupili dovnitř.

„Dnes tu k tomuto případu budou jen tři lidé, včetně mě,“ řekla Dagneyová, když je vedla prostornou halou. „Když jste teď vy dva tady, můj šéf pravděpodobně zaujme velmi neangažovaný přístup.“

Bezva, pomyslela si Mackenzie. Čím méně oponentů a protiargumentů, tím lépe.

Dagneyová je zavedla do malé konferenční místnosti na konci haly. Vevnitř už u stolu seděli dva muži. Jeden z nich právě k MacBooku připojoval projektor, ten druhý něco zuřivě tůkal do malého tabletu.

Když je Dagneyová přivedla do místnosti, oba muži vzhledli. Když zvedli hlavu, upřeli na ni obvyklý pohled... takový, který ji už dávno unavoval. Byl to pohled, který říkal: Jé, docela hezká ženská. To jsem tedy nečekal.

Dagneyová všechny krátce představila a Mackenzie s Harrisonem zasedli ke stolu. Muž se smartpadem byl policejní velitel Rodriguez, prošedivělý starší muž s hlubokými vráskami na opálené tváři. Ten druhý byl pravděpodobně nováček u sboru, Joey Nestler. Ukázalo se, že Nestler byl tím důstojníkem,

který objevil těla Kurtzových. Poté, co byl představen, úspěšně dokončil připojování laptopu. Projektor ozářil ostrým bílým světlem malé plátno připevněné na stěně místnosti.

„Díky, že jste přišli,“ řekl Rodriguez a položil tablet vedle sebe. „Podívejte, nebudu ten typický místní policejní čmuchal, který se plete pod nohy. Vy mi řeknete, co potřebujete a když to řádně zdůvodníte, tak to taky dostanete. Na oplátku vás žádám, abyste nám to pomohli vyřešit rychle a aby se město neobrátilo v cirkus, zatímco bude probíhat vyšetřování.“

„Zdá se, že chceme všichni to samé,“ řekla Mackenzie.

„Takže, tady Joey má všechny dokumenty, které zatím k případu máme,“ řekl. „Koronerova zpráva přišla dnes ráno a řekla nám jen to, co jsme předpokládali. Kurtzovi měli řezné rány a vykrváceli. Žádné drogy v krevním oběhu, úplně čistí. Zatím nemáme žádné zřejmé spojení mezi oběma případy. Pokud máte nějaké nápady, rád je uslyším.“

„Důstojníku Nestlere,“ řekla Mackenzie, „máte všechny fotografie z obou míst činu?“

„Ano, mám,“ řekl. Silně jí připomínal Harrisona – úzkostlivý, lehce nervózní a očividně se snažící uspokojit své nadřížené a kolegy.

„Můžete poskládat vedle sebe záběry celých těl a dát je na plátno, prosím?“ zeptala se Mackenzie.

Pracoval rychle a obrázky měl na plátně seřazené během deseti sekund. Bylo to téměř strašidelné, prohlížet si ty fotografie v tak jasném světle v zatemněné místnosti. Protože nechtěla, aby

osazenstvo místnosti začalo přemítat o závažnosti obsahu fotek a ztratilo koncentraci, šla Mackenzie přímo k věci.

„Myslím, že můžeme bezpečně prohlásit, že tyto vraždy nejsou výsledkem běžného vloupání nebo nezákonného vniknutí. Nic nebylo ukradeno a také, což je fakt, zde nejsou žádné známky jakéhokoliv vloupání. Nejsou zde ani náznaky boje. To znamená, že ať už je zabil kdokoliv, byl buď pozván dovnitř, anebo měl alespoň klíče. Ty vraždy musely být spáchány velmi rychle. Také absence krve v dalších částech domu poukazuje na to, že vraždy se musely odehrát v ložnici – jinde v domě nejsou žádná známky zločinu.“

To, že to řekla nahlas, jí pomohlo uvědomit si, jak podivně to vypadalo.

Toho chlapa pozvali nejen do domu, ale zjevně i přímo do ložnice. To by ale znamenalo, že je velmi málo pravděpodobné, aby byl dovnitř skutečně pozván. Měl klíč. Nebo věděl, kde najít náhradní.

Pak ji vykolejily nové myšlenky a projekce.

„Chci se na ty fotky podívat, protože jsou na nich dvě pro mne neobvyklé věci. Zaprvé... podívejte se, jak všichni čtyři leží perfektně rovně na zádech. Jejich nohy jsou uvolněné a v normální pozici. Vypadá to, jakoby tak byli naaranžováni. A tady je druhá věc – pokud máme co do činění se sériových vrahem, myslím, že by to mohlo být zatím to nejdůležitější k povšimnutí. Podívejte se na pravou ruku paní Kurtzové.“

Dala ostatním čtyřem lidem v místnosti šanci všimnout si, o

čem mluví. Říkala si, jestli Harrison pozná, na co poukazuje a vykřikne odpověď. Dostali asi tři sekundy, a když nikdo neřekl ani slovo, pokračovala.

„Její pravá ruka leží na manželově stehně. Je to právě jen tato část jejího těla, která není perfektně v pozici. Takže je to buď jenom souhra okolností, nebo vrah umístil jejich těla do této polohy a záměrně pohnul její rukou.

„A co jestli to opravdu udělal?“ zeptal se Rodriguez. „Kam tím směřujete?“

„Takže, podívejme se teď na Sterlingovy. Sledujte manželovu levou ruku.“

Tentokrát to ani tři sekundy netrvalo. Byla to Dagneyová, která viděla, kam tím Mackenzie směřuje. A když odpověděla, její hlas byl sotva slyšitelný.

„Natahuje ruku a má ji položenou na stehně manželky,“ řekla.

„Přesně,“ řekla Mackenzie. „Kdyby to bylo jen u jednoho páru, ani bych se nad tím nepozastavila. Ale protože je tu stejné gesto u obou párů, je evidentní, že to vrah udělal se stejným úmyslem.“

„Ale s jakým?“ zeptal se Rodriguez.

„Symbolika?“ hádal Harrison.

„Mohla by být,“ řekla Mackenzie.

„To ale není zrovna moc, na čem bychom mohli stavět, nebo ano?“ zeptal se Nestler.

„Ani ne,“ řekla Mackenzie. „Ale je to aspoň něco. Pokud je to pro vraha symbolické, má pro to důvod. Chtěla bych u

toho začít: potřebuji seznam podezřelých, kteří byli v nedávné době podmíněčně propuštěni z trestu za spáchání násilných trestných činů, souvisejících s nezákonným vniknutím. Sice si stále myslím, že o nezákonné vniknutí jako takové nešlo, ale je to zatím nepřijatelnější místo, od kterého se můžeme odrazit.

„Dobrá, ten seznam vám můžeme dodat,“ řekl Rodriguez. „Něco dalšího?“

„Prozatím nic. Naším dalším postupem bude promluvit si s rodinou, přáteli a sousedy těch dvou párů.“

„Jo, mluvili jsme už s nejbližšími příbuznými Kurtzových – s bratrem, sestrou a rodiči. Jste u nich více než vítáni, ale nečekejte, že vám ještě mají co nabídnout. Bratr Joshe Kurtze říkal, že pokud ví, tak ti dva měli báječné manželství. Jedinkrát, kdy snad měli mít spolu spor, bylo během fotbalové sezóny, kdy Seminoles přehráli Hurricanes.“

„Co sousedi?“ zeptala se Mackenzie.

„Mluvili jsme i s nimi, ale jen stručně a víceméně o stížnosti na hluk, kterou podali kvůli štěkajícímu psovi.“

„Takže začneme tady“, řekla Mackenzie a podívala se na Harrisona.

Pak bez dalšího slova vstali a odešli.

Kapitola čtyři

Mackenzie byla poněkud znepokojena, že měla znovu navštívit ony městské domy. Když přicházeli k domu sousedů, přišlo jí v tom nádherném počasí téměř neskutečné, že uvnitř vedlejšího domu byla postel nasáklá krví. Mackenzie potlačila chvění a odvrátila zrak od domu Kurtzových.

Zatímco stoupali po schodech ke vstupním dveřím u sousedů, pípl Mackenzie telefon, aby jí dal vědět, že došla textová zpráva. Vyndala telefon z kapsy a na displeji byla zpráva od Ellingtona. Obrátila oči v sloup a pak si zprávu přečetla.

Jak to jde nováčkovi? Už ti chybím?

Málem odpověděla, ale nechtěla mu tím dodávat odvalu. Zároveň nechtěla před Harrisonem vypadat odměřeně nebo duchem nepřítomná. Věděla, že to může být poněkud ješitné, ale byla si naprosto jistá, že na ni hledí jako na zástupce vyšší třídy. S tím také telefon zasunula zpět do kapsy a pokračovala ke vstupním dveřím.

O několik vteřin později dveře otevřela žena, tvářící se velmi otráveně. Podle vzhledu ji odhadovali asi na pětáctýřicet. Měla na sobě volné tílko a šortky, které ale taky mohly být kalhotkami. Vypadala na pravidelnou návštěvnici pláže a zjevně také plastického chirurga, podle upraveného nosu a také poprsí.

„Jak vám mohu pomoci?“ zeptala se.

„Jste Demi Stillerová?“

„Ano. Proč?“

Mackenzie se blýskla svým odznakem, přičemž v této činnosti se stále zlepšovala. „Jsme agenti Whiteová a Harrison z FBI. Chtěli bychom si s vámi promluvit o vašich sousedech.“

„To by šlo, myslím,“ řekla Demi. „Už jsem ale mluvila s policií.“

„Vím,“ řekla Mackenzie. „Rádi bychom šli trochu víc do hloubky. Jestli tomu dobře rozumím, byli jste frustrovaní z toho štěkajícího psa.“

„Jo, to jsme byli,“ řekla Demi, pozvala je dovnitř a zavřela za nimi. „Samozřejmě jsem tehdy nevěděla, že je někdo zabil, když jsem volala policii.“

„Samozřejmě,“ řekla Mackenzie. „Kvůli tomu tu ostatně nejsme. Doufali jsme, že byste nám mohla říct něco o jejich životě. Zнала jste je vůbec?“

Demi je zavedla do kuchyně k baru, kde se Mackenzie s Harrisonem posadili. Místo bylo rozvrženo stejně jako rezidence Kurtzových. Mackenzie viděla Harrisona, jak se tváří skepticky na schody vedoucí z obývacího pokoje nahoru.

„Nebyli jsme přátelé, jestli se ptáte na tohle,“ řekla Demi. „Občas jsme si řekli ahoj, když jsme se potkali, to ano. Také jsme s nimi párkrát grilovali vzadu na dvorku, ale to je asi tak všechno.“

„Jak dlouho jste byli sousedy?“ zeptal se Harrison.

„Něco přes čtyři roky, odhaduji.“

„Považovala byste je za dobré sousedy?“ pokračovala Mackenzie.

Demi pokrčila rameny. „Víceméně ano. Občas měli hlučnou sešlost během fotbalové sezóny, ale nebylo to tak hrozné. Upřímně, málem bych ani nevolala kvůli tomu hloupému psovi. Jediný důvod byl, že když jsem klepala, nikdo neotvíral.“

„Předpokládám, že netušíte, jestli mívali pravidelné hosty, nebo ano?“

„Nemyslím si,“ řekla Demi. „Už se mě na to ptali poldové. S manželem jsme to probírali, ale nepamatuji si, že by před jejich domem kromě jejich auta parkovalo pravidelně i nějaké jiné.“

„Dobrá, nevíte, jestli nebyli do něčeho zapojeni a nedostali se tak třeba do řečí? Nějaké kluby nebo podivné zájmy?“

„Nic, o čem bych věděla,“ řekla Demi. Když mluvila, zírala do zdi, jakoby se snažila prohlédnout skrz ni do domu Kurtzových. Vypadala poněkud smutně, buď kvůli ztrátě Kurtzových, nebo proto, že byla do toho všeho zatažena.

„Jste si jistá?“ zatlačila na ni Mackenzie.

„Celkem jistá, jo. Myslím, že ten muž hrál raketbal. Viděla jsem ho párkrát přicházet, když se vracel z tělocvičny. U Julie nevím. Myslím, že ráda kreslila, ale to jen proto, že mi jednou své výtvary ukázala. Ale kromě toho... nic. Byli celkem uzavření.“

„Je tu ještě něco jiného – opravdu cokoliv – co by stálo za zmínku?“

„No,“ řekla Demi, stále zírající do zdi, „vím, že je to může

znít poněkud lascivně, ale mně i manželovi bylo celkem jasné, že Kurtzovi vedli velmi aktivní sexuální život. Buď jsou tu zdi tak tenké, anebo byli Kurtzovi tak hluční. Nemůžu ani spočítat, kolikrát jsme je slyšeli. Občas to nebyl ani tlumený zvuk; prostě do toho bušili, chápete?“

„Nějaké násilí?“ zeptala se Mackenzie.

„To ani ne, takhle to nikdy neznělo,“ řekla Demi, tvářící se teď poněkud rozpačitě. „Myslím, že prostě byli jen moc nadšení. Mnohokrát jsme si na to chtěli stěžovat, ale nikdy jsme to neudělali. Bylo by to asi velmi trapné, vytahovat to na světlo, víte?“

„Jistě,“ řekla Mackenzie. „Zmínila jste několikrát manžela. Ten je teď kde?“

„V práci. Dělá od devíti do pěti. Já zůstávám tady, pracuji na částečný úvazek jako redaktorka a můžu dělat doma.“

„Můžete se ho prosím zeptat na stejné otázky, které jsem kladla vám? To jen abychom se ujistili, že máme všechny dostupné informace,“ řekla Mackenzie.

„Ano, jistě.“

„Díky moc za váš čas, paní Stillerová. Můžu vám zavolat později, pokud nás napadnou nějaké další otázky?“

„Určitě můžete,“ řekla Demi, když je vedla zpět ke vchodovým dveřím.

Když byli venku a Demi Stillerová zavřela dveře, Harrison se ohlédl k domu, který dříve Josh a Julie Kurtzovi nazývali domovem. „Takže všechno, co jsme si z toho zatím odnesli, je

to, že měli skvělý sexuální život?“ zeptal se.

„Vypadá to tak,“ řekla. „Ale vypovídá to o tom, že jejich manželství asi bylo pevné. Když k tomu připojíme prohlášení rodiny, že jejich manželství bylo bez poskvrnky, je teď o mnoho těžší nalézt nějaký důvod k jejich vraždám. No, na druhou stranu, teď to naopak může být i o něco lehčí. Pokud byl jejich svazek pevný a do ničeho se nezaplétali, mělo by být snazší najít někoho, kdo by proti nim něco mohl mít. Podívej se teď do svých poznámek. Kam by ses podíval dál?“

Harrison vypadal poněkud překvapeně, že se ho zeptala právě na takovou otázku, ale poslušně sklopil zrak k notebooku, do kterého si dělal poznámky a uchovával v něm záznamy. „Musíme prohlédnout první místo činu – dům Sterlingových. Rodiče manžela žijí šest mil od jejich domu, takže by mohlo stát za to začít u nich.

„Zní to dobře,“ řekla. „Máš adresy?“

Vrazila mu do ruky klíče od auta a zamířila ke dveřím na straně spolucestujícího. Chvilku se kochala jeho překvapeným výrazem a pýchou, která z něj vyzařovala, když klíčky přebíral.

„Veď nás,“ řekla.

Kapitola pět

Rezidence Sterlingových stála jedenáct mil od městského domu Kurtzových. Když Harrison najel na dlouhou zpevněnou příjezdovou cestu, mohla Mackenzie toto místo pouze obdivovat. Stavba stála asi padesát yardů od hlavní cesty a byla lemovaná nádhernými květinovými záhony a vysokými štíhlými stromy. Dům samotný byl velmi moderní, hodně prosklený a postavený z dřevěných trámů starobylého vzhledu. Vypadal jako idylické, ale drahé místo pro dobře založený pár. Jediná věc, která tu iluzi narušovala, byla žlutá policejní páska natažená kolem hlavních dveří.

Když vyrazili směrem ke vchodu, povšimla si Mackenzie, jak bylo to místo tiché. Od drahých sousedních domů bylo odděleno hustým hájkem, bujnou stěnou zeleně, která vypadala stejně dobře udržovaně a draze jako domy v této části města. I když nebyl dům přímo u pláže, někde v dáli slyšela šum oceánu.

Mackenzie podlela policejní pásku a použila náhradní klíč, který jim vypůjčila Dagneyová z předmětů získaných při prvotním vyšetřování policií Miami. Vstoupili do obrovského foyer a Mackenzie byla opět uchválena tím absolutním tichem. Rozhlédla se po domě a po jeho uspořádání. Chodba pokračovala doleva a končila v kuchyni. Zbytek domu byl otevřeným prostorem; obývací pokoj a místo pro posezení byly spojené dohromady a vedly dále z dohledu k prosklené verandě.

„Co víme o tom, co se tu stalo?“ zeptala se Mackenzie Harrisona. Samozřejmě to už sama věděla. Chtěla jen, aby sám projevil svoji chytrost a odpovědnost a doufala, že ho tím rychle uklidní, než samotný případ opravdu začne.

„Deb a Gerald Sterlingovi,“ řekl Harrison. „On měl třicet šest, jí bylo třicet dva let. Byli také zabiti v ložnici, stejným způsobem jako Kurtzovi. Tyto vraždy se ale staly nejméně tři dny před vraždami Kurtzových. Těla byla nalezena jejich služebnou po osmé ráno. V koronerově zprávě stojí, že byli zabiti v noci před nalezením těl. Úvodní vyšetřování nepřineslo zatím žádné důkazy, i když forenzní právě analyzuje vlasy, které ulpěly na rámu hlavních dveří.“

Když přednášel fakta, Mackenzie pokyvovala hlavou. Prohlížela si přízemí a snažila se získat představu o tom, jaká sorta lidí asi Sterlingovi byli. To vše ještě předtím, než zamířila nahoru do pokoje, kde byli zabiti. Prošla kolem obrovské zabudované knihovny, postavené mezi obývacím pokojem a prostorem pro posezení. Většina knih byla beletrie, především od Kinga, Grishama, Childa a Pattersona. Bylo zde také několik knih o umění. Jinými slovy běžná náplň knihoven, která jí o životě Sterlingových neřekla vůbec nic.

V části pro posezení stál u zdi starožitný dekorativní dřevěný stůl s roletou. Mackenzie ji nadzvedla, ale nic zajímavého nenašla – byla zde pouze pera, papír, několik fotografií a jiný domácí odpad.

„Jde se nahoru,“ řekla.

Harrison přikývl a zhluboka, roztřeseně se nadechl.

„To je v pořádku,“ řekla Mackenzie. „Kurtzův dům mě taky dostal. Ale věř mi. bude to čím dál lepší.“

Víš přece, že to tak nemusí nutně být, že? pomyslela si v duchu. Kolik hrozných výjevů tě už znecitlivělo od té doby, co se našla ta první žena přivázaná u kůlu uprostřed polí v Nebrasce?

Vytřepala tu myšlenku z hlavy, právě když Harrison vyšel na poslední schod. Horní patro sestávalo z dlouhé chodby, která ústila pouze do tří místností. Nalevo byla velká kancelář; byla uklizená do té míry, že byla prakticky prázdná, s výhledem na porost stromů podél zadní části domu. Velká koupelna se chlubila dvěma umyvadly, velkým sprchovým koutem, vanou a skříní na ručníky, velkou asi jako Mackenziina kuchyň.

Stejně jako v přízemí i tady nebylo nic, z čeho by se dal udělat obrázek o Sterlingových, či zjistit, jaký měl někdo důvod je zabít. Aby nemarnili čas, vydala se Mackenzie přímo na konec chodby, kde byly otevřené dveře do ložnice. Slunce se vlévalo do místnosti velkým oknem po levé straně. Světlo pohlcovalo konec postele a měnilo kaštanovou hněď na děsivý odstín červené.

Úplně to bilo do očí – v domě, který byl bez poskvrnky vejít do ložnice a vidět takové množství krve na posteli. Podlaha byla z tvrdého dřeva, ale Mackenzie dokázala zahlédnout krvavé cákance i na ní. Na stěnách nebylo tolik krve, jako v domě Kurtzových, ale skvrny vytvořené z kapek i zde vytvořily morbidní abstraktní obraz.

Ve vzduchu byl cítit slabý odér mědi, který s sebou

nese zaschlá krev. Nebyl výrazný, ale jakoby vyplňoval celou místnost. Mackenzie obešla roh postele a prohlížela si světle šedé povlečení hluboce nasáklé krví. Na horním přehozu uviděla čáru, která mohla vzniknout jen tak, že přehoz někdo propíchl nožem. Když čáru prozkoumala blíže, zjistila, že tomu bylo skutečně tak.

Po jednom kolečku okolo postele si byla Mackenzie jistá, že už zde nenajde nic, co by případ posunulo dál. Podívala se i na další místa v pokoji – do nočních stolků, přihrádek s oblečením i na malé zábavní centrum – a hledala sebemenší detaily.

Všimla si ovšem důlku ve zdi, ne většího než čtvrták. Kolem něj byl krvavý flíček a mnohem více krve bylo pod ním – slabý pramínek, který zaschnul na zdi a malá skvrnka na koberci pod důlkem.

Šla k prohlubni ve zdi, aby ji lépe prozkoumala. Měla podivný tvar a to, že krev byla soustředěná kolem ní, ji lehce zmátlo. Narovнала se tedy a vyzkoušela, jak ta malá prohlubeň koresponduje s jejím tělem. Zvedla lehce ruku a ohnula ji. Její loket byl téměř přesně ve výši důlku

„Co máš?“ zeptal se Harrison.

„Známky souboje, aspoň myslím,“ odpověděla.

Připojil se k ní a také si důlek prohlédl. „Není to nic moc, abychom se od toho mohli odpíchnout, nebo jo?“ zeptal se.

„Ne, není. Ale díky té krvi kolem to může být významné. Tohle a ještě fakt, že dům je v dokonalém stavu. Nutí mě to myslet si, že zabiják udělal vše pro to, aby skryl jakékoliv stopy zápasu. Snad ten dům do toho stavu naaranžoval. Tuto známku

boje už ale nedokázal zakrýt.

Podívala se dolů na malou krvavou skvrnu na koberci. Byla vybledlá a kolem ní byly slabé náznaky červeného odstínu.

„Podívej,“ řekla a ukazovala na skvrnu. „Tady to vypadá, že se to někdo snažil uklidit. Ale buďto spěchal, nebo už ten poslední malý kousek neobjevil.“

„Možná bychom měli znovu prohlédnout dům Kurtzových.“

„Možná,“ souhlasila, i když si byla naprosto jistá, že místo prohlédla důkladně.

Odstoupila od stěny a šla k obrovské vestavěné komoře. Nahlédla dovnitř a neviděla nic, než jen další pořádek.

V celém domě si všimla jen jediné věci, která by se dala považovat za narušení řádu. Tričko a kalhoty pokrčené a natlačené ke stěně skříně. Vytáhla tričko z kalhot a všimla si, že je to pánské oblečení – pravděpodobně poslední věc, kterou měl Gerald Sterling na sobě.

Vyzkoušela štěstí a sáhla do předních kapes. V jedné našla sedmnáct centů v drobných mincích, ve druhé byla pomačkaná účtenka. Narovнала ji a zjistila, že je z obchodu s potravinami a stará pět dní... to byl poslední den jejich života. Podívala se ještě jednou na účtenku a začala přemýšlet.

Jak bychom jinak mohli zjistit, co dělali v posledních dnech života? Nebo poslední týden či dokonce měsíc?

„Harrisone, v těch zprávách od policie, nezmiňovali se náhodou, že prošli seznam telefonních hovorů těch mrtvých, aby našli něco podezřelého?“

„Správně,“ řekl Harrison, opatrně našlapující kolem krvavé postele, „Kontakty, příchozí a odchozí hovory, emaily, stažené soubory, všechno.“

„Ale nic jako historie vyhledávání na internetu nebo něco podobného?“

„Co si pamatuji, tak ne.“

Mackenzie zastrčila účtenku zpět do kapsy džín a vyšla z šatníku i ložnice. Zamířila do přízemí, vědoma si toho, že ji Harrison následuje.

„Máš něco?“ zeptal se Harrison.

„Předtuchu,“ řekla. „A možná naději.“

Došla znovu k velkému stolu v části pro posezení a otevřela jej. Byl v něm malý košík, ze kterého vyčnívalo několik per a osobní šeková knížka. Pokud mají takto uklizený dům, předpokládám, že mají ve stejném stavu i šekovou knížku.

Vytáhla ji z košíku a zjistila, že měla pravdu. Záznamy byly vedeny s pedantskou pečlivostí. Každá transakce byla zapsána velmi čitelně a se všemi možnými detaily. Byly zde dokonce záznamy výběrů z bankomatů. Trvalo jí asi dvacet vteřin, než postřehla, že šeková knížka patří k něčemu, co by mohlo být druhotným účtem Sterlingových a nikoliv k hlavnímu šekovému účtu. V době jejich smrti bylo na tomto účtu něco málo přes sedm tisíc dolarů.

Prošla si šekový rejstřík, jestli najde alespoň nějaké vodítko, nic ji však nezaujalo. Viděla zde ale několik zkratek, které nedokázala rozpoznat. U záznamů popsaných těmito zkratkami

byla většina transakcí v rozmezí od šedesáti do dvou set dolarů. Jeden ze záznamů, který nedokázala zařadit, byl zapsán na částku dva tisíce dolarů.

I když ji žádný ze záznamů vyloženě nezaujal, zastavila se u zkratk a iniciál, kterým nerozuměla. Vyfotila si jich několik mobilním telefonem a šekovou knížku vrátila zpět do stolu.

„Máš nějaký nápad, nebo tak něco?“ zeptal se Harrison.

„Možná,“ řekla. „Můžeš prosím zavolat Dagneyové, aby někdo prošel finanční záznamy Sterlingových za poslední rok? Šekové účty, kreditní karty, možná i PayPal, pokud jej používali.“

„Rozhodně,“ pronesl Harrison a ihned vytáhl telefon, aby úkol splnil.

Možná, že mi práce s ním přece jen nebude vadit, pomyslela si Mackenzie.

Poslouchala jej, jak hovoří s Dagneyovou, zaklapla roletu a pohlédla zpět ke schodišti.

Někdo po těch schodech před čtyřmi dny vyšel nahoru a zabil manželský pár, říkala si a představovala si to. Ale proč? A proč tu opět nejsou žádné známky násilného vniknutí?

Odpověď byla jednoduchá: Stejně jako u Kurtzových byl vrah pozván dovnitř. To znamená, že vraha buď znali a sami ho pustili dál, anebo hrál jistou roli a předstíral, že jej znají, nebo že je v nouzi.

Teorie to byla chabá, ale ona věděla, že na ní něco bude. Když už nic, vytvořila slabou nitku, která oba manželské páry

spojovala.

Pro tento okamžik to bylo dost, aby se na tom mohlo začít stavět.

Kapitola šest

Ačkoliv Mackenzie doufala, že se vyhne setkání s rodinami obětí, zjistila, že úkoly na jejím seznamu ubývají rychleji, než si myslela. Poté, co nechali dům Sterlingových za sebou, dalším přirozeným cílem, kam si dojít pro odpovědi, byli nejbližší příbuzní mrtvých. V případě Sterlingových byla tou nejbližší rodinou sestra, která žila méně než deset mil od městského domu Kurtzových. Ostatní příbuzní žili v Alabamě.

Kurtzovi měli spoustu příbuzných v blízkém okolí. Josh Kurtz se odstěhoval jen kousek od domova, žil asi dvacet mil nejen od rodičů, ale i od sestry. A protože už toho dne policie z Miami zevrubně vyzpovídala Kurtzovy, Mackenzie se rozhodla zkusit sestru Julie Kurtzové.

Sara Lewisová byla ráda, že se s nimi mohla setkat a i když byla zpráva o smrti její sestry stará teprve dva dny, zdálo se, že to přijala tak dobře, jak to jen dvaadvacetiletá žena dokáže.

Sara je pozvala dál do svého domu v Overtownu. Byla to atraktivní jednopatrová budova, připomínající spíše malý apartmán. Dům byl vyzdoben jen spoře a bylo v něm kousavé ticho, které už Mackenzie zažila v mnoho jiných domech, kde se museli vyrovnávat se ztrátou blízkého člověka. Sara se posadila na okraj gauče, svírajíc v dlaních hrnek s čajem. Bylo na ní vidět, že už se dost vyplakala; vypadala také, že toho moc nenaspala.

„Předpokládám, že když v tom jede FBI,“ řekla, „tak to

znamená, že těch vražd bylo víc?“

„Ano, bylo,“ řekl Harrison, sedící vedle Mackenzie. Ta se krátce zamračila, protože tu informaci zatím nechtěla příliš ventilovat.

„Leč,“ řekla Mackenzie a vpadla do řeči Harrisonovi, „samozřejmě bez dalšího vyšetřování zatím nejsme schopni říct, zda mají případy něco společného. A proto jsme byli povoláni my.“

„Pomůžu, jak jen budu moci,“ řekla Sara Lewisová. „Už jsem ale odpovídala na otázky policii.“

„Ano, rozumím a oceňuji to,“ řekla Mackenzie. „Chci jen pokrýt záležitosti, které mohly být opomenuty. Například, nevíte čistě náhodou, jak si vaše sestra a švagr stáli finančně?“

Bylo jasné, že Sara takovou otázku nečekala, ale snažila se odpovědět i tak. „Dobře, myslím. Josh měl velmi dobrou práci a moc neutrácel. Julie dokonce několikrát peskovala i mě, že lehkomyšlně utrácím. Myslím tím... jistěže, nebyli prachatí, alespoň co vím, ale žili si dobře.“

„Teď jinak, jejich sousedka nám řekla, že Julie ráda kreslila. Byl to jen koníček, nebo si tím i vydělávala?“

„Víceméně jen hobby,“ řekla Sara. „Byla v tom docela dobrá, ale věděla, že to není nic ohromujícího, víte?“

„Co její bývalí partneři? Nebo možná bývalé přítelkyně Joshe?“

„Julie pár bývalých měla, ale žádný to nebral nějak těžce. Mimoto všichni z nich žijí přes půl země daleko. Víím, že dva

z nich jsou dokonce ženatí. Co se týká Joshe, nevím o žádné jeho bývalce. Myslím tím... k čertu, prostě nevím. Byli opravdu dobrý pár. Spolu byli fakt skvělí – ve společnosti byli nechutně roztomilí, takový druh páru.“

Návštěva se chýlila ke konci, ale Mackenzie věděla, že se musí vydat ještě jednou cestou a nebyla si příliš jistá, jak k tomu přistoupit a neopakovat se. Vzpomněla si na zvláštní záznamy v šekové knížce Sterlingových, které stále nedokázala rozluštit.

Asi nic, přemýšlela. Lidé si prostě vedou šekové knížky různě, to je vše. Ale stále stojí za to se na to podívat.

Přemýšlela o zkratkách, které viděla v šekové knížce Sterlingových a chtěla pokračovat. Když otevřela pusu, aby promluvila, uslyšela Harrisonův telefon, jak vibruje v jeho kapse. Rychle se na telefon podíval a hovor nepřijal. „Omlouvám se,“ řekl.

Mackenzie ignorovala vyrušení a zeptala se: „Nevíte, jestli byli Julie a Josh zainteresováni v nějaké organizaci, případně klubu nebo tělocvičně? Někaký druh místa, kde se platí pravidelné poplatky?“

Sara o tom chvilku přemýšlela, ale zavrtěla hlavou. „Nic, o čem bych věděla. Jak jsem už řekla... moc peněz neutráceli. Jediný měsíční poplatek mimo běžné útraty, o kterém vím, bylo její členství na Spotify, ale to dělalo jen deset babek.“

„Byla jste kontaktována někým, jako je notář nebo advokát, v souvislosti s tím, co se stane s jejich penězi?“ zeptala se Mackenzie. „Je mi líto, že se na to musím ptát, ale může to být

důležité.“

„Zatím ne,“ řekla. „Byli tak mladí. Ani nevím, jestli měli sepsanou závěť. Do prdele... Hádám, že se na všechno tohle ještě máme co těšit, že?“

Mackenzie vstala, neschopna odpovědět tuto otázku. „Moc děkujeme, že jste si s námi pohovořila, Saro. Prosím, kdyby vás napadlo cokoli ohledně těch otázek, na které jsem se ptala, ocením, když zavoláte.“

Podala jí zároveň svoji vizitku. Sara si ji vzala a strčila do kapsy, zatímco je vedla ke dveřím. Nebyla k nim hrubá, ale bylo jasné, že už si přeje, aby vypadli co nejdříve.

Když za nimi zaklaply dveře, stála Mackenzie na verandě Sařina domu opět jen s Harrisonem. Zvažovala, že by mu vyčetla jeho rozhodnutí vyzradit Saře tak rychle informace o dalších vraždách, které mohly souviset se smrtí její sestry. Byla to ale poctivá chyba a jednu nebo dvě podobné udělala v začátku své kariéry i ona. Tak to nechala být.

„Můžu se tě něco zeptat?“ ozval se Harrison.

„Jistě,“ řekla Mackenzie.

„Proč jsi tak fixovaná na ty finance? Má to něco společného s tím, co jsi viděla v domě Sterlingových?“

„Jo. Je to zatím jen předtucha, ale některé z těch transakcí byly—“

Harrisonův mobil začal opět vibrovat. Vyndal jej z kapsy s rozpačitým výrazem ve tváři. Zkontroloval displej, užuž chtěl telefon vrátit do kapsy, ale nechal si jej v ruce, zatímco kráčeli

zpět k autu.

„Promiň, musím to vzít,“ řekl. „To je má sestra. Volala mi, už když jsme byli uvnitř. Což u ní není normální.“

Jakmile nasedli do auta, Mackenzie mu nevěnovala příliš pozornosti. Sotva vnímala konec jejich konverzace, než začal Harrison telefonovat. Když vjeli do ulic, byla si nicméně z jeho tónu hlasu jistá, že se stalo něco moc špatného.

Když hovor dokončil, měl ve tváři šokovaný výraz. Jeho dolní ret byl zvlněný, něco mezi grimasou a vráskou.

„Harrisone?“

„Máma dnes ráno umřela,“ řekl.

„Můj bože,“ řekla Mackenzie.

„Infarkt... přesně takhle... Ona —“

Mackenzie věděla, že se silně brání slzám. Odvrátil od ní hlavu a dívaje se z okna, nechal je kanout.

„Je mi to moc líto, Harrisone,“ řekla. „Vrátíš se teď domů. Zamluvím ti hned let. Můžu pro tebe udělat něco jiného?“

Jen krátce zavrtěl hlavou, stále se díval ven z okna a plakal.

Mackenzie nejdříve zavolala do Quantica. Nedovolala se McGrathovi, nechala proto u jeho sekretářky vzkaz, ve kterém vyličila, co se stalo a že Harrison poletí do DC, jak nejdříve to jen bude možné. Pak kontaktovala aerolinky a vzala první volný let, který odlétal za tři a půl hodiny.

V momentě, kdy zamluvila let a ukončila hovor, její telefon zazvonil. Soustrastně se podívala na Harrisona a hovor přijala. Bylo to hrozné, vrátit se k pracovní mentalitě po Harrisonově

zprávě, ale byla to její práce – a stále neměli nic hmatatelného.

„Tady agentka Whiteová,“ řekla.

„Agentko Whiteová, tady důstojnice Dagneyová. Myslím, že byste chtěla vědět, že máme potenciálního podezřelého.“

„Potenciálního?“ zeptala se.

„No, odpovídá našemu profilu. Ten chlápek je registrován pro několik vniknutí do domu, dva případy obsahovaly i násilí a sexuální útok.“

„Je to ve stejné oblasti, jako Kurtzovi a Sterlingovi?“

„Tady to začíná být slibné,“ řekla Dagneyová. „Jeden z těch případů sexuálního násilí se stal ve stejném bloku městských domů, kde žili Kurtzovi.“

„Máme jeho adresu?“

„Jo. Pracuje v autoservisu. Malé autodílně. A máme potvrzeno, že se tam nachází právě teď. Jméno je Mike Nell.“

„Pošlete mi jeho adresu a já si s ním zajedu promluvit. Nějaké pokroky, co se týká finančních záznamů, které žádal Harrison?“ zeptala se Mackenzie.

„Zatím nic. Ale naši lidé na tom pracují. Nemělo by to trvat dlouho.“

Mackenzie položila hovor a snažila se, aby měl Harrison svoji chvilku na zármutek. Už neplakal, ale bylo vidět, že to v sobě zadržuje.

„Díky.“ řekl Harrison a setřel si slzu z tváře.

„Za co?“ zeptala se Mackenzie.

Pokrčil rameny. „Že jsi zavolala McGrathovi a na letiště. Je

mi líto, že to komplikuji zrovna uprostřed případu.“

„To není třeba,“ řekla. „Harrisone, je mi moc líto tvé ztráty.“

Potom už auto vpadlo do ticha a ať už se to Mackenzie líbilo nebo ne, přešla opět do pracovního režimu. Byl tu někde vrah, zjevně toužící vykonat mstu na šťastných párech. A pokud to byl on, mohl ji právě teď očekávat. Mackenzie se nemohla dočkat, až se s ním setká.

Kapitola sedm

Vysadit Harrisona u motelu pro ni bylo smutné. Přála si, aby pro něj mohla udělat víc, přinejmenším alespoň dodat nějaká konejšivá slova. Nakonec mu jen vlažně zamávala, když odcházel do svého pokoje zabalit si věci a zavolat taxi na letiště.

Když za ním zaklaply dveře, vložila Mackenzie do své GPS adresu, kterou jí poskytla Dagnyová. Autodílna Lipton byla přesně sedmnáct minut jízdy od motelu a na cestu se vydala ihned.

Být v autě sama jí přišlo poněkud zvláštní, ale opět se rozptýlila sledováním scenérie Miami. Bylo úplně jiné, než ostatní plážově orientovaná města, která kdy navštívila. Zatímco malá města, ležící u pláží, byla většinou pískově žlutá až vybledlá, v Miami bylo všechno zářivé a blyštivé, navzdory právě písku a slané vodě, přicházející od oceánu. Sem tam zahlédla budovu, která jakoby na toto místo nepatřila, zchátralou a opuštěnou – připomínku toho, že na všem se dá najít nějaká ta kaňka.

Kochala se výhledy na město a do autodílny dorazila dříve, než sama čekala. Zaparkovala ve dvoře přeplněném nepojízdnými auty a nákladáky, které byly zjevně kanibalizovány na náhradní díly. Vypadalo to, že provoz autodílny je v permanentním stavu těsně před krachem.

Než vešla dovnitř, rychle si o místě udělala přehled. Byla zde sešlá kancelář, momentálně neobsazená. Samotná dílna měla tři

pracovní boxy, pouze v jednom z nich však byl automobil; byl na zvedáku, ale nevypadal, že by na něm někdo pracoval. V garáži se jeden muž probíral bednou na nářadí, druhý byl v zadní části dílny, stál na malých štaflích a prohrabával staré lepenkové krabice.

Mackenzie se vydala k muži, který k ní byl nejbližší, k tomu, co se hrabal v bedně s nářadím. Odhadla jej na blížící se čtyřicítku, měl dlouhé mastné vlasy visící přes ramena. Porost na jeho tváři by se sotva dal nazvat vousy. Když se po ní ohlédl, jak k němu přichází, vesele se usmál.

„Hej, zlato,“ řekl s malou dávkou jižanského přízvuku. „Co pro tebe dneska můžu udělat?“

Mackenzie vytasila svůj odznak. „Za prvé mi přestaňte říkat zlato. Poté mi můžete říct, jestli jste Mike Nell.“

„Jo, to jsem já,“ řekl. Hleděl na její průkaz s výrazem strachu ve tváři. Pak se podíval na její tvář, jakoby se snažil rozhodnout, jestli se nejedná o nějaký žert.

„Pane Nelle, chtěla bych vás —“

Prudce se otočil a vrazil do ní. Tvrdě. Zavrávala dozadu a zakopla o pneumatiku ležící na zemi. Když ztratila oporu a padala na záda, už jen zahlédla mizejícího Nella. Utíkal pryč z dílny a stále se ohlížel přes rameno.

To vygradovalo rychle, pomyslela si. Jsem si pekelně jistá, že něčím vinen je.

Instinkt jí radil sáhnout po zbrani, tím by ale ztropila scénu. Rozhodla se pro pronásledování. Když vstávala, její ruka

sklouzla k něčemu, co leželo na podlaze. Byl to momentový klíč, pravděpodobně ten, kterým byla sundána pneumatika, o kterou zakopla.

Zvedla jej a rychle vstala. Vyběhla před autodílnu a zahlédla Nella na chodníku, jak se chystá přeběhnout silnici. Bleskově se rozhlédla oběma směry, a když viděla, že v dosahu není žádné auto, napřáhla se.

Hodila klíč vzduchem nejsilněji, jak jen mohla. Klíč plul asi patnáct stop, které ji dělily od Nella a zasáhl jej přímo do zad. Zakňučel ve výrazu překvapení a bolesti, pak se zhroutil a klesl na kolena a tvář skončil v uliční zeleni.

Doběhla k němu a zaklekla na něj, než vůbec stihl pomyslet na to, že by se pokusil vstát.

Jeho ruce mu přitlačila na záda. Pokusil se vykroutit, ale zjistil, že jak byla jeho ramena zkroucená dozadu, způsobovalo mu to jenom víc bolesti. S rychlostí, kterou nacvičovala posledních několik měsíců, sundala ze svého opasku pouta a nasadila je Nellovi na zápěstí.

„To bylo hloupé,“ řekla Mackenzie. „Chtěla jsem se jen zeptat na několik otázek... a vy jste mi rovnou na jednu z nich odpověděl.“

Nell nic neřekl, jen konečně akceptoval, že už se z jejího sevření nedostane. Auta dál projížděla kolem a z garáže vyběhl druhý muž.

„Co to má sakra znamenat?“ zeptal se.

„Pan Nell právě napadl agentku FBI,“ řekla Mackenzie.

„Obávám se, že už dnes nebude schopen dokončit svou práci.“

* * *

Mackenzie sledovala Nella přes poloprůhledné zrcadlo v pozorovatelně. Vypadal našťavaně a v rozpacích – to zamračení mu ve tváři zůstalo od té doby, kdy jej spoutaného Mackenzie zvedla na nohy před jeho zaměstnavatelem. Nervózně se kousal do rtu, pravděpodobně jako projev touhy po cigaretě nebo drinku.

Mackenzie se od něj odvrátila, aby si prostudovala jeho spis. Ten popisoval stručný příběh problémového života Mika Nella, který byl na útěku už od svých šestnácti let a byl zatčený za drobné krádeže a úmyslné ublížení na zdraví v osmnácti. Posledních dvanáct let jeho života vykreslilo portrét zkrachovalé existence – napadení, krádež, vloupání a několik pobytů ve vězení.

Kromě Mackenzie jej s despektem pozorovali také Dagneyová a velitel Rodriguez.

„Hádám, že už jste se s ním setkali mockrát, že?“ zeptala se Mackenzie.

„Ano,“ řekl Rodriguez. „A bůhvíproč jej soudy vždycky jenom plesknou přes ruku. Nejdelší trest, který dostal, byl zrovna ten, ze kterého byl teď podmínečně propuštěný. A byl to jen roční trest. Jestli se ukáže, že je ten osel zodpovědný za ty vraždy, soudci budou muset stáhnout ocasy mezi nohy.“

Mackenzie vrátila spis Dagneyové a vykročila ke dveřím. „Dobrá tedy, uvidíme, co nám může říct,“ řekla.

Opustila místnost a chvíli postála v chodbě, než vyrazila vyslechnout Mika Nella. Zkontrolovala ještě telefon, jestli jí Harrison neposlal zprávu. Předpokládala, že už je teď na letišti a že už asi mluvil s dalšími příbuznými, aby zjistil víc o tom, co se děje doma. Bylo jí ho opravdu líto, a i když jej moc dobře neznala, přála si, aby pro něj mohla něco udělat.

Pak už své emoce odložila, vrátila telefon do kapsy a vstoupila do výslechové místnosti. Mike Nell k ní vzhlédl a ani se nesnažil skrýt výraz opovržení. Teď v něm ale bylo i něco dalšího. Neudělal nic proto, aby si nevšimla, jak si ji prohlíží, jeho zrak setrval především na jejích bocích.

„Líbím se vám, pane Nelle?“ zeptala se, když si sedala.

Zjevně zmatený z té otázky se Nell nervózně usmál a řekl: „Hádám, že jo.“

„Předpokládám, že víte, že budete mít potíže, protože jste vztáhl ruce na agentku FBI, i když to technicky bylo jen postrčení.“

„A co ten váš kousek s momentových klíčem?“ zeptal se.

„Dal byste přednost mé zbrani? Průstřel lýtko nebo ramene, abych vás zpomalila?“

Nell na to nic neřekl.

„Je jisté, že my dva nikdy nebudeme nejlepší přátelé,“ řekla Mackenzie, „takže tohle tlachání rovnou přeskočme. „Chci znát všechna místa, kde jste byl během posledního týdne.“

„To bude dlouhý seznam,“ řekl Nell s úsměškem.

„Ano, jsem si jistá, že muž vašeho charakteru musí být prostě všude. Takže začněme dvě noci zpátky. Kde jste byl mezi šestou večer a šestou ráno?“

„Dvě noci zpět? Byl jsem s přáteli. Hráli jsme karty, trochu popíjeli. Nic velkého.“

„Může to některý z vašich přátel dosvědčit?“

Nell pokrčil rameny. „To nevím. Byli tam i další týpci, co s náma hráli karty. O co vám sakra jde?“

Mackenzie neviděla důvod, proč to déle natahovat. Kdyby nebyla tak rozrušená tím, co se stalo Harrisonovi, grilovala by ho tak dlouho, než by se chytil do vlastní pasti, pokud by byl opravdu vinen.

„Jeden pár byl zavražděn v jejich městském domě právě dvě noci zpátky. Ten dům je zrovna v komplexu, kde jste byl zatčen za pokus o loupež a ublížení na zdraví. Když si to dáte dohromady, plus fakt, že jste byl podmíněčně propuštěn asi před měsícem, dostává vás to hodně vysoko na seznam podezřelých.“

„To jsou kecy,“ řekl Nell.

„Ne, to je logika. Tedy něco, s čím asi nejste obeznámen, podle vašeho trestního rejstříku.“

Viděla na něm, že k tomu chtěl utrousit poznámku, ale včas se zarazil a znovu si začal kousat spodní ret. „Nebyl jsem na tom místě od té doby, co mě pustili,“ řekl. „Jakej by to asi sakra mělo smysl?“

Pozorovala jej s nedůvěrou a zeptala se: „Co vaši přátelé?“

Potkal jste je ve vězení?“

„Jednoho z nich jo.“

„A ti ostatní taky dělají do vloupaček a ublížení na zdraví?“

„Ne,“ odsekl. „Jeden z nich se jako teenager někam nedovoleně dostal, ale ne... oni by nikoho nezabili. Ani já ne.“

„Ale nezákonně někam vlézt a někoho zbít, to je OK?“

„Nikoho jsem nikdy nezabil,“ řekl znovu. Byl očividně frustrovaný a musel se hodně ovládat, aby ji nenapadl. A přesně tohle ona hledala. Kdyby byl vinen těmi vraždami, šance, že přejde ihned do defenzivy a zlosti by byla mnohem vyšší. Fakt, že dělal vše proto, aby nebyl v průšvihů, třeba jen tím, že by se obořil na agentku FBI, ukazoval na to, že s velkou pravděpodobností není s vraždami nijak propojen.

„OK, řekněme, že s vraždami nemáte nic společného. Co jste tedy provedl? Hádám, že jste dělal něco, co jste neměl. Proč byste jinak vrazil do mě, agentky FBI a pokusil se o útěk?“

„Nebudu mluvit,“ řekl, „dokud tu nebude můj právník.“

„Aha, zapoměla jsem, že už jste v tomhle profík. Tak dobře... Dostaneme sem vašeho právníka. Předpokládám ale, že víte, jak policie pracuje. My víme, že v něčem jedete. A my také zjistíme, v čem. Takže mi to řekněte hned a ušetříme si potíže.“

Jeho pět vteřin ticha značilo, že nic takového nemá v úmyslu.

„Potřebuji jména a čísla těch mužů, se kterými tvrdíte, že jste byl v noci před dvěma dny. Dejte mi je, a když vám potvrdí alibi, jste volný.“

„Fajn,“ zabručel.

Jeho reakce byla jen další známkou toho, že ve věci vražd je nevinen. V jeho tváři nebyla vidět žádná úleva, jen podrážděnost z toho, že už zase sedí ve výslechové místnosti.

Mackenzie si vzala seznam mužů a poznamenala si, že Dagnyová nebo kdokoliv jiný odpovědný za tyhle záležitosti by měl projít Nellův telefon a porovnat čísla v něm se seznamem. Pak opustila výslechovou místnost a zamířila zpět do pozorovatelny.

„Tak?“ řekl Rodriguez.

„Není to náš muž,“ řekla Mackenzie. „Ale pouze pro protokol, tady je seznam jeho přátel, o nichž tvrdí, že s nimi byl v noci, kdy byli zavražděni Kurtzovi.“

„Jste si tím jistá?“

Přikývla.

„Neviděla jsem žádnou úlevu, když jsem mu řekla, že ho pustíme, pokud se potvrdí jeho alibi. A také jsem se ho snažila vyprovokovat a přistihnout při chybě. Jeho chování jednoduše neodpovídá někomu, kdo to udělal. Ale jak jsem řekla, musíme prověřit jeho kumpány, abychom si byli úplně jistí. Rozhodně je ale vinen něčím jiným. Moje bolavá záda od toho, jak jsem spadla, jsou toho důkazem. Vaši lidé by to mohli vyřešit, ne?“

„Máte to mít.“

Opustila stanici, jistá si tím, že Mike Nell nebyl jejich muž. Někde v pozadí jí hlavou běžely myšlenky na jejího otce.

Předpokládala, že se to stane. Byly zde jisté podobnosti, mezi jeho případem a tím, který řešila právě teď. Někdo vešel do

domů, kde páry bydlely, bez známek násilného vniknutí, což naznačovalo, že páry zabijáka znaly a pozvaly jej domů. Hlavou se jí přitom honily záblesky vzpomínek na otce, nataženého a zkrvaveného na posteli, výjevy podobné těm, které viděla na fotografiích ve složkách k případu Kurtzových a Sterlingových.

Myšlenky na mrtvého rodiče způsobily, že se více vcítila do Harrisonovy situace. Dojela do motelu tak rychle, jak to jen šlo, ale když zaklepala na jeho dveře, nikdo neotevřel. Došla k pultu, kde našla znuřenou recepční, listující si magazínem Star.

„Promiňte, můj partner už odjel?“

„Ano, asi před pěti minutami. Zavolala jsem mu taxi na letiště.“

„Díky,“ řekla Mackenzie, trochu zklamaně.

Opustila recepci a cítila se odcizeně. Jistě, už několikrát pracovala na případu sama, zvláště když byla detektivem v Nebrasce. Teď ale byla bez partnera v cizím městě, což její pocit osamělosti jen zesilovalo. Bylo jí to nepříjemné, ale nemělo žádný smysl to ignorovat.

S pocitem, že sem nepatří, který každou chvíli sílil, si Mackenzie uvědomila, že jej může zahnat jediným způsobem, který znala: tím, že se ponoří do práce. Vrátila se do auta a jela přímo zpět na policejní stanici. Věděla, že řešit případ sama může být poněkud depresivní, ale zároveň to může být právě ta motivace, kterou hledala, aby našla vraha, ještě než skončí tento den.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.